

menholdt med den samme Tid i det næstforegaaende Aar. Men det er mig ikke klart, af hvad Aarsag Finanzministeren har taget Tiden fra 1ste September; thi den foreløbige Lov, der havde Consumtionen, udkom den 15de September s. A. og blev først nogle Dage efter besjendtgjort her i Landet. Den kunde altsaa ikke have nogen Jndflydelse paa den Consumtionsgodtgjorelse, der er udbetalt i den første Halvdeel af September Maaned forrige Aar. Overalt er den Overstigt, der foreligger Thinget, efter min Formening, ingenlunde tilstrækkelig til at godtgjøre, at den Udførsel, navnlig af Hornqvæg, der har fundet Sted fra flere Kjøbstæders Side, har været af nogen særdeles Betydning, og jeg skal derfor tillade mig at rette en Anmodning til Udvalget om, til den Tid, da denne Sag næste Gang vil blive behandlet her i Thinget, naar Loven er bleven tilbagesendt Folkethinget, og atter er kommen her tilbage, forsaavidt det vil blive Tilfældet, at undersøge Besskaffenheden af den Godtgjorelse, der har fundet Sted i Tidrummet fra 15de September til 6te October forrige Aar, sammenholdt med samme Tid i det næstforegaaende Aar, og navnlig Godtgjorelsens Beløb for enhver Kjøbstad og enhver Hovedartikel, hvorom der i Særdeleshed kunde være Spørgsmaal. Det vil da vise sig, at den flere Gange omtalte saakaldte Misbrug ingenlunde har fundet Sted, eller at Godtgjorelse er fordret i et Omfang, der paa nogen Maade kan lægges Kjøbstæderne til Last.

Med Hensyn til det Vndringsforslag, der er stillet af 5 ærede Medlemmer til denne Paragroph, maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg oprindeligt ikke troede, at det var af nogen særdeles Vigtighed, enten Godtgjorelsen fastsattes til 1 eller 2 Abd.; men af de Forhandlinger, der have fundet Sted, og ved noiere at undersøge Sagen, er jeg kommen til den Overbevisning, at den ærede 1ste Landstingsmand for Kjøbenhavn (Hansen), har fuldkommen Ret i at tillægge Spørgsmaalet en særdeles Betydning for Kjøbstæderne, navnlig for alle dem, der udføre Skibsprovisioner, og jeg skal, da jeg efter det Foredrag, han har holdt, ikke anseer det nødvendigt yderligere at udvikle dette Spørgsmaal, henholde

mig til ham og særdeles anbefale Thinget at stemme mod det Vndringsforslag, de ærede 5 Medlemmer have stillet.

Krarup: Med Hensyn til det Vndringsforslag, der er stillet af 5 ærede Medlemmer, maa jeg aldeles erklære mig enig i at stemme derfor, forsaavidt det gaaer ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Tilstand, hvori det er kommet fra det andet Thing. Jeg for min Deel anseer det nemlig af stor Vigtighed, at denne Lov ikke skal forsinkes alfor længe; thi det vil være uberegneligt, hvor lang Tid der vil medgaae, inden Loven kan udkomme, og hvortil det kan lede, naar vi ikke bringe Lovforslaget tilbage til det Standpunkt, hvorpaa det var, da det kom til os. Jeg troer ogsaa, at, naar man betragter hver enkelt af de Forandringer, der her ere vedtagne ved 2den Behandling, vil man vist finde, at ingen af dem er af saa stor Vigtighed, at der kan være den mindste Betænkelse ved at frasalde dem. Jeg anseer det derimod af overordentlig Vigtighed, at vi kunne faae Loven saasnart som muligt til at udkomme, og jeg håaber derfor, at disse Vndringsforslag sikkert ville vinde det ærede Things Bisald.

Bessely: Naar det er blevet anført, at det vel efter Theorien kunde været rigtigt, at Consumtion burde erlægges af consumtionsbare Varer til den Tid, da Forbruget skeer, og at det altsaa ikke vilde være rigtigt, dersom de Varer, som fortæres, efterat Forordningen var udkommen, skulde erlægge Consumtion, men at denne Theorie ikke skulde stemme med Grundsatningerne i den hidtil gjældende Lovgivning, da maa jeg tillade mig at hensele Dymærksomheden paa, at det dog forekommer mig, at, naar der udkommer en Lov, hvori det bestemmes, at fra den Dag skal ingen Consumtion betales, da kan jeg ikke opfatte det paa anden Maade, end at Lovbestemmelsen vil sige, af alle Varer, som fortæres efter den Dag, ere Undersaatterne frie for at erlægge Consumtion. Men, dersom det forholder sig saaledes, dersom Meningen med en saadan Bestemmelse virkelig er den, at de Varer, som fortæres, efterat Loven er udkommen, ikke bør være afgiftspligtige, da synes det mig, at Sagen stiller sig saaledes, at det er paa Grund